

адекватно, дозволяє стати успішною, впевненою в собі людиною, керуючись позитивними думками, оптимізмом, досвідом і любов'ю до професії та ставати хорошим прикладом для інших. Тому, безумовно, слід попрацювати над створенням свого привабливого образу. Це, звичайно, клопітка й наполеглива робота, яка вимагає постійного і безперервного вдосконалення себе та своєї поведінки. Імідж – це довгий та цікавий шлях до успіху. Нерідко люди, які мають значні можливості (високий творчий, художній чи інтелектуальний потенціал), талановиті та працелюбні, не досягають справжнього успіху саме, через відсутність власного іміджу, оскільки або не вміють створювати його, або не надають цій проблемі належної уваги.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кирилюк Ф.М., Конверський А.Є., Білик В.Ф. Політологія: навчально-методичний комплекс / Ф.М. Кирилюк, А.Є. Конверський, В.Ф. Білик. К.: Київський національний університет ім. Т. Шевченка, 2004. 697 с.
2. Теоретико-практичні засади формування іміджу керівника загальноосвітнього закладу. URL: https://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:lxa7E1M-ybsJ:https://knowledge.allbest.ru/management/3c0a65625a2ac78a4c43b88521206c36_0.html+&cd=2&hl=ru&ct=clnk&gl=ua&client=avast-a-1

УДК 327.82

Назимок У.Ю.

аспірантка, Київський університет імені Бориса Грінченка

УРОКИ КУЛЬТУРНОЇ ДИПЛОМАТІЇ. ЄВРОПЕЙСЬКЕ ТУРНЕ УКРАЇНСЬКОЇ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ КАПЕЛИ

Сьогодні, як і сто років тому, українська культура є одним із визначальних факторів сприйняття українців окремою нацією. Дослідження українського мистецтва, фольклору, звичаїв – важливий крок для самовизначення кожного українця та усвідомлення себе частиною великого народу. Для іноземців ознайомлення з українською культурою є можливістю дізнатися про існування абсолютно самобутнього народу, який при цьому залишається частиною загальноєвропейського простору.

Застосувати культуру як потужний політичний інструмент вдалося Симону Петлюрі у 1919 році. Боротьба за незалежність УНР була надважкою та всеохоплюючою. Маючи перемінливі успіхи на військовому фронті, Головний отаман військ УНР відкрив ще один – культурний. Симон Петлюра наказує Олександрю Кошицю та Кирилові Стеценку за тиждень зібрати хор для

закордонного туру. Так 24 січня 1919 року був підписаний Закон Української Народної Республіки про утворення Української Республіканської Капели [1, Арк.18].

Протягом всієї мандрівки капеляни зіштовхувалися з негативним ставленням європейців до українців. У записках зі щоденників учасників ми дізнаємося причину – російська пропаганда та москвофільство закордоном. Уже на Закарпатті, що на той час входило до складу Чехословаччини, членів капели було заарештовано на підставі незаконності візи, але претензії жандармів вочевидь стосувалися не лише цього. Так ці події згадував очільник Капели Олександр Кошиць: «Далі перейшли на загальну українську справу. Досталъ і жупан з вершини російських «єдинонеделімських» ідей читали нам лекцію про Пушкіна, Гоголя, Толстого і велику та глибоку російську культуру...почали нас обзивати сепаратистами...» [2, с. 50].

Ситуація з арештом повторилася і у Празі. Проте ставлення до українців кардинально змінилося як тільки розпочалася концертна діяльність Капели. Перший же виступ на празькій сцені продемонстрував європейській спільноті надзвичайно високий рівень і хористів, і диригента, і композиторів, що робили аранжування українських народних пісень – самобутніх і неповторних. «[...]наша пісня створила в Чехії прямо фанатиків української самостійності і в чеських газетах, навіть русофільських давніше, ніхто не посмів відтепер помістити федералістичної статті про Україну, не говорячи вже про «єдину-неделімську...» [3, с. 15], – писав у своїх спогадах учасник Капели Олександр Пеленський.

Окрім Чехословаччини тур Європою включав у себе концерти в Австрії, Швейцарії, Нідерландах, Франції, Бельгії, Великій Британії, Німеччині, Польщі та Іспанії. І всюди Українська республіканська капела здобувала неабиякий успіх в європейського слухача. Схвальні відгуки на концерти друкувалися у великих кількостях у місцевих газетах. Послухати виступ Капели прагнули люди з усіх прошарків суспільства. У пам'ятній книжці Української республіканської капели збереглося чимало підписів відомих людей, наприклад, королеви Бельгії Єлизавети. Зі щоденників О. Кошиця стало відомо, що королева навіть поспілкувалася з композитором і не лише високо оцінила виступ Капели, а й висловила свою підтримку Україні: «Мої всі симпатії на боці вашого народу, я знаю як тяжко він здобуває собі волю...Але ми, монархи –раби політики» [4, с. 159].

Безперечно, результати культурницької місії стали одними з найуспішніших дипломатичних надбань УНР. Поки ворожа пропаганда була спрямована на недопущення будь-яких згадок про існування окремої української нації, поява культурного феномену української народної пісні у виконанні найвищої якості стала переламним кроком у сприйнятті українців європейцями. Уже не було

сумніву, що носії зовсім інакшого, відмінного від російського, культурного надбання мають право на самовизначення та незалежність. І хоча в період Визвольних змагань 1917-1921 рр. уряди більшості країн не підтримали українську самостійність, українське питання нарешті стало видимим у суспільному, культурному та політичному контекстах.

У 2022 році українці досі вимушені боротися за свою незалежність. Новітня російсько-українська війна доводить значимість культури в існуванні нації. Сьогодні Україну підтримують усі цивілізовані країни, а українська пісня знову лунає в усіх куточках світу. Гімн Українських січових стрільців «Ой у лузі червона калина» переспівується музикантами, політиками та пересічними громадянами різних держав. Пісня «Стефанія» гурту «Kalush Orchestra», написана за народними мотивами, перемогла на загальноєвропейському пісенному конкурсі «Євробачення». Так, місія, розпочата Республіканською капелою, продовжується дотепер. Перед сучасними дослідниками поставлено завдання зробити імена Березовського, Бортнянського, Лисенка, Леонтовича, Кошиця та великої кількості інших видатних українських діячів відомими на весь світ і поширювати знання про Україну та нашу неповторну культуру.

ЛІТЕРАТУРА

1. ЦДАВО України. Ф. 3965. Оп. 2. Спр. 1. Арк. 18 ЦДАВО України. Ф. 3965. Оп. 2. Спр. 1. Арк. 18
2. Кошиць О. З піснею через світ. Подорож Української Республіканської Капелі т. 1. Вінніпег: «Культура й освіта», 1952 р. 196 с.
3. Пеленський О. Світова концертна подорож Української республіканської капели: спомини сучасника. Львів, 1933 р. 167 с.
4. Пересунько Тіна. Культурна дипломатія Симона Петлюри: «Щедрик» проти «руського мира». Місія Капели Олександра Кошиця (1919–1924). Київ: Видавничий дім «АртЕк», 2019 р. 312 с.

УДК427(73+477)

Лясковець С.

*аспірант кафедри міжнародних відносин та дипломатії
Західноукраїнський національний університет*

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКІ ВІДНОСИНИ НАПРИКІНЦІ ХХ – ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТЬ

Беззаперечним фактом є те, що Сполучені Штати залишаються провідною країною в системі міжнародних відносин і одним з основних стратегічних партнерів Європейського Союзу та інших країн, що проводять розбудову